

Sygn. akt II Kz 226/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący- Sędzia SO Grażyna Jaszcuk /spr./

Sędziowie: SO Dariusz Póltorak

SO Teresa Zawiaślak

Protokolant: st. sekr. sąd. Agata Polkowska

przy udziale prokuratora Anny Olech - Maciąg

po rozpoznaniu w sprawie **E. P.**

oskarżonej o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s.

zażalenia obrońcy oskarżonej

na postanowienie Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 16 lipca 2014 r.

w przedmiocie odmowy zawieszenia postępowania karnego

na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 lipca 2014 r., sygn. akt VII K 447/13, Sąd Rejonowy w Siedlcach, na podstawie art. 22 § 1 k.p.k., nie uwzględnił wniosku obrońców oskarżonej o zawieszenie postępowania i zwrócenie się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym w trybie art. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym.

Zażalenie na przedstawione wyżej postanowienie wniósł obrońca E. P., zaskarżając je w całości i zarzucając mu obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 22 § 1 k.p.k. poprzez niezasadne nie zawieszenie postępowania i przyjęcie, że odpowiedzialność karna oskarżonej nie zależy od rozstrzygnięcia skierowanych przez sądy powszechne i Naczelny Sąd Administracyjny pytań prawnych dotyczących oceny kwestii konstytucyjności wprowadzenia przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, w sytuacji gdy art. 107 k.k.s. jest przepisem o charakterze blankietowym, a zatem dla ustalenia hipotezy statuowanej nim normy prawnej niezbędne jest odwołanie do przepisów tejże ustawy.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zawieszenie postępowania karnego toczącego się przed Sądem Rejonowym w Siedlcach VII Wydział Karny (sygn. akt VII K 447/13).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne i jako takie na uwzględnienie nie zasługuje.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że w myśl art. 8 § 1 k.p.k. sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne, a zatem również kwestię konieczności zawieszenia postępowania w sprawie. Zaakcentować również należy, że Sąd Odwoławczy w zupełności podziela zapatrywanie wyrażone wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2014 r., IV KK 183/13, LEX nr 1409532, zgodnie z którym sygnalizowane przez żalącego się naruszenie wynikające z dyrektywy 98/34/WE obowiązku notyfikacji przepisów technicznych ma charakter naruszenia trybu ustawodawczego, którego konstytucyjność może być badana wyłącznie w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym. Podkreślić jednakże trzeba, że zaznaczana przez Sąd Najwyższy konieczność zawieszenia postępowania w sprawie w takiej sytuacji występuje jedynie w razie powzięcia przez sąd w konkretnym postępowaniu przekonania o wystąpieniu wskazanej wyżej wadliwości trybu ustawodawczego i podjęcia, będącej następstwem tego przekonania, decyzji o wystąpieniu ze stosownym wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego bądź decyzji o konieczności oczekiwania na rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego. Z powyższego wynika w sposób niewątpliwy, że w razie braku wątpliwości w zakresie obowiązywania przepisów prawnych powiązanych z dyrektywą 98/34/WE sąd nie jest zobligowany do zawieszenia postępowania w oparciu o przepis art. 22 k.p.k. Lektura uzasadnia zaskarżonego postanowienia wskazuje, że Sąd Rejonowy nie powziął jakichkolwiek wątpliwości w zakresie mocy wiążącej przepisów ustawy z dnia z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 r., Nr 201, poz. 1540 z późn. zm.), w efekcie czego słusznie stwierdził, iż brak podstaw dla uwzględnienia wniosków obrońców oskarżonej.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k., postanowił jak w części dyspozytywnej.